

moga selle põrgo - nou pârrast; agga peagi se mõrt-
suka mõtte tâitis pával ja õsel keik temma hing. Râlis fallajas juttus omma armatseja wästo, et
seppa haigus ehk saaks veel terived aastab selsammal
wîfil kësta, ja et se läbbi nende maia asjad wimaks
ommeti piddid hopis rüppakülleks minnema. Et haige
mees ellades teriveds saaks, eggas sedda ei olleks ei
milgi kõmbel ennam lota. Eks siis sellele, kes ni
otsata kauaks waewatud, surm issegigi heateggemisseks
tulleks arwata, tulgo ka se surma wiis kui tahhes;
et lahkuminne agga jársko temmale jouaks. Mattuke
arwas siis noor mees ka, et ei olnud muud nou
mitte, kui sedda, mis hirmus naene olli wôtnud.
Tulleval õöl jubba sedda nou piddi korda sadetama.
Mollemad lâksid hiljekeste wobi jure, kus waene
mees suggawaiste maggas. Naene wôttis raud-waija
kätte, panni sedda maggaja silma - tagguse peâle, ja
noor mees lõi raske haamriga raud-waija otsani Pea
sisse, nenda et teine ei ligund, eggas ðekand ennam,
waid ühhe jonega furnuks. Sure holega katcid rana-
otsa Pea juukstega kinni, et sest ühtegi wâlja ei
paistuud. Õ ja waitne assi olli maias. Ei ükski
woôras silm, kui üksnes kurjateggiad isse, ei olnud
tedda mõrtsuka tööd näinud. Arwasid ommeti nenda,
ja ei mõttelnud mitte selle Ainsa peâle, kelle silmad
ka leige fallajama nutga sisse watawad, ja kelle ees
õ pimmebus on kui selge páaw. Ei ükski maialiste

egga naabrette hulgast ei pannud mitte immek, kui
neile teisel hommikul teâda anti, et se waene, ni
wâgga pitkalt pinatud mees minnewal õöl rahholiste
oli furnud; waid iggaüks mõtles, et surm tulleks
selle willetsajale üsna armo peâstmisseks arwata. Ja
kui matmissee pával seppa abbimees kahwatud palle-
ga olli nähha; kui surma - rami al nenda wabbises,
et ei sudand sedda emale kanda, ja kui haua jures
wârcises kui hava lehhed, siis rahwas ütlesid: „Waat
kui se noor mees omma ausa lehva-wannema surma
lïbbedaste kahhetseb!“ Sai temmale nattuke ennam
raocco-meel, siie kui surnud olli hauda mahha pan-
dud, kui önnistamisse sannad ollid peâl kainud, ja
kui matmisseejoot möda.

Sest et ennamiste keik naabrad peagi sedda noort
lest-naest jubba ellid isseenenes arwanud selle ferme
ja töteggia abbimehhe jâuks, sepârrast ei pandud mitte
imekk, kui leinamisse aasta olli ülledainud, et need
eks said laulatamisse tarvis kirrikus pühha altari
ees nähtud, ja et kirriko - öppetaja neile neid sanno
üitles: „Mis Jummal on ühtepannud, sedda inni-
messed ei pea labbutama“. Agga nende sannade
jures se olli, et mollemad, ðlete silmaga nähha, kan-
geste wârcisesid. Ehk mõtlesid se peâle, et ollid
mõñnewal aastal mõrtsuka kaupa labbutanud sedda,
mis Jummal olli ühte pannud. — Iggaüks seal